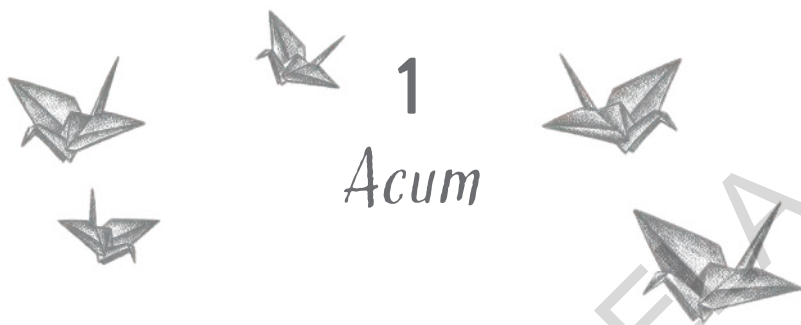

DORUL
DE
ACASĂ
JANET FOX

Traducere din limba engleză
de Sabina Lungu

Editura Paralela 45

Ziua în care a dispărut tatăl lui Lulu a fost, până în momentul acela, cea mai rece dimineață a anului.

Din pricina asta, era încă făcută colac, vârată bine sub pături, lipită spate în spate de Serena, atunci când soarele a aruncat o rază în oglindă, reflectându-se pe chipul lui Lulu și trezind-o brusc. A mijit ochii, apoi și i-a frecat, zicând cu voce tare:

— Poftim?

I se adresa soarelui întrebând „Poftim?“, apoi:

— Tăticule?

Lulu s-a ridicat în capul oaselor. Geamurile Chevrolet-ului Suburban erau aburite, iar Serena încă dormea. Tatăl lor nu era pe bancheta din spate. Înelitoarele lui erau împăturite în pătrate, cum își începea întotdeauna ziua. Dar astăzi își începuse ziua fără să le trezească, fără obișnuitele ritualuri cu ștergere umede, ca să-și curețe fețișoarele, cu sticla cu apă și periuța cu care se spălau pe dinți, pentru că, după cum spusese tatăl, „Indiferent de situație, fetelor, ne vom ocupa de igienă. Curățenia e în rând cu smerenia“.

Când spusese asta, iar ea era mică și nu cunoștea înțelesul cuvintelor, Lulu și-a închipuit o pereche de blugi cu talie înaltă, pe care astăzi i-ar numi blugi de mamă, pe o siluetă de sfânt, cu nimb, ochii către cer și mâinile împreunate în rugăciune.

Acum, că avea doisprezece ani împliniți, știa ce-i aia igienă. Știa chiar și cum se scrie.

Pe când Lulu ștergea geamul, confuzia a luat locul surprizei, transformându-se apoi într-o apăsare în piept. Mâna ei a trasat un cerc pe sticla aburită și umedă, dar n-a putut să zărească nimic printre crengile care înveleau Suburbanul. Nicio mișcare, cu excepția soarelui, care acum își revărsa lumina rece asupra mașinii.

Nu era sâmbătă. Nici duminică. Era joi, zi de școală, și aveau să întârzie.

Oare unde era tăticul? Apăsarea din piept a crescut.

— Reenie, a zis Lulu, scuturând umărul surorii ei. Trezește-te!

Serena s-a foințit, iar chipul ei s-a ivit dintre straturile de pături.

— Ce-i?

— Am întârziat.

Lulu își dădea seama de asta, căci era septembrie, iar lumina soarelui cădea în unghiul acela particular, care indica faptul că ar fi trebuit să fie deja în drum spre școală.

A apucat sticla cu apă și a umezit prosopul, frecându-și aspru fața cu el, înainte de a i-l pasa Serenei. Și-a tras hanoracul peste cap, a sărit în blugi și s-a strecurat de pe locul de bancheta din spate pe cel de-al doilea loc din față, unde trebuia să fie tăticul, apoi a deschis ușa, dându-i un brânci cu umărul.

Aoleu, ce frig era!

Lulu și-a frecat brațele și a sărit nițel de pe un picior pe altul, înainte să se asigure că nu o privea nimeni ușurându-se în spatele mașinii. Până să se îmbrace și să fie gata Serena, Lulu se spălase pe dinți și găsisese gecile și ghiozdanele. A sărit de pe un picior pe altul din nou, să-și domolească tremuratul, în vreme ce o aștepta pe Serena să-și termine rutina de dimineață.

— Grăbește-te! Hai să mergem!

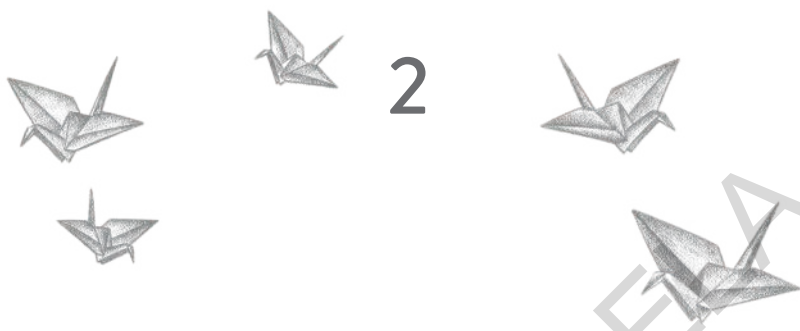
— Mi-e foame! a scâncit Serena. Unde-i tătucul?

— N-avem timp. Tre să mergem, a răspuns Lulu.

Asta a fost tot ce-a spus, pentru că asta era aproape tot ce știa. Cu excepția unui lucru.

Când nu era nimeni – nimeni care să le încurajeze și să le motiveze, nimeni care să-și asume responsabilitatea – atunci o făcea Lulu.

Dar, unde era tătucul?

— **E**abia a patra ta săptămână de școală, Serena Johnson, și întârzii deja, a zis supraveghetoarea, strângând din buze în timp ce pescuia din sertarul biroului un formular pe care apoi l-a completat. Nu-i un mod prea bun să începi clasa a treia.

Lulu și-a târșăit picioarele, strângând mai tare mâna Serenei într-a sa. Își dorea ca femeia să se grăbească. Trebuia s-o lase pe Serena și să pornească spre gimnaziu, aflat la cinci minute de mers în josul străzii. Să întârzie era deja destul de rău, însă acum avea să lipsească de la testul de ortografie.

În Texas, Lulu nu întârziase nici măcar o dată. Certificatul școlar pentru prezență impecabilă îi era acordat an după an. Încearca să țină piept supărării pe care o simțea. Astăzi, tatăl o făcuse lată de tot.

Oare pe unde umbla? Și ce urma să se întâmple acum?

Lulu credea că îl auzise ducându-se afară la un moment dat, cât încă era întuneric. De obicei, mergea să facă duș, se îmbrăca și apoi se întorcea să le trezească. Dar nu și astăzi. Astăzi plecase și nu se mai întorsese.

Când s-a dat jos din mașină în dimineața aceasta, Lulu a găsit portofelul lui tati acolo unde îl pitea mereu, într-o fantă a portierei, împreună cu cheile și telefonul mobil. În portofelul lui se găseau șizeci de dolari și șizeci și cinci de cenți, iar telefonul era descărcat. A încuiat mașina și și-a vârat cheile și portofelul lui în buzunar, dar a lăsat acolo telefonul, căci nu era voie cu telefoane la ea la școală și, pe deasupra, era și descărcat și n-avea oricum pe cine să sune.

Femeia s-a întins și i-a înmânat lui Lulu, prin geamul despărțitor, bilețelul, spunând:

— Să mergă de îndată la oră!

— Da, doamnă, a mormăit Lulu, împingând-o pe Serena pe ușă, în hol.

— Mi-e foame, a zis Serena încetișor.

Lulu s-a oprit. Ar fi putut măcar să șterpească un biscuit umplut, dacă n-ar fi fost atât de agitată. Lucrul ăsta a făcut-o să fie din nou supărată pe taticul.

— Hai, du-te. Ne vedem la ora trei, a spus Lulu.

A petrecut-o cu privirea pe Serena, fixându-i spatele micuț, de care atârna, legănându-se înainte și înapoi, ghiordanul zdrențaros cu Hello Kitty, care fusese al lui Lulu.

Lulu a gonit de la școala Serenei spre gimnaziu, unde a fost dojenită din nou, a mai primit un bilet și a încercat să-și domolească pașii (căci alergatul nu era privit cu ochi buni) în drum spre sala ei de clasă.

Domnișoara Baker și-a dus degetul în dreptul buzelor pe când Lulu deschidea ușa. Testul de ortografie era pe sfârșite.

Lulu s-a strecurat la locul ei, văzând-o cu coada ochiului pe Deana, care și-a încrețit nasul de parcă ar fi simțit un miros urât. Domnișoara Baker a zis cu voce tare:

— Ultimul cuvânt. „Ridicol“.

Lulu a scris cuvântul, singurul de altfel pe foaia ei de hârtie, apoi și-a trecut numele, data și numele domnișoarei Baker. În timp ce înmâneau foile, Deana, cu nasul încă încrețit, a șoptit:

— Ridicol.

Chipul lui Lulu s-a înroșit tot.

EDITURA PARALELA 45

După toate lucrurile acelea rele, tot ce se întâmplase cu mama, toate câte au făcut-o pe Lulu să simtă că era nevoie să iasă în față și să facă ce trebuia făcut – după toate acestea, tăticul făcuse tot ce îi stătuse în putință.

A încercat să facă totul să meargă. S-a străduit să le ofere o viață normală. Ca atunci când au pornit la drum, în prima zi, când soarele se arăta precum un firicel purpuriu dinspre est, iar mașina era pregătită, plină de bagaje.

— Vedeți voi, mașina asta e destul de confortabilă, nu credeți? Putem să economisim o groază de bani.

Lulu i-a urmărit privirea când tăticul s-a uitat în oglinda retrovizoare și i-a surprins expresia de pe chip. Lângă ea, Serena privea pe geam, în liniște, stejarii albi și câmpiile netede înșiruindu-se în viteză. Apoi prima lor zi, imediat după ivirea zorilor, când genele lui Lulu erau încă acoperite de urdori.

— Mi-e dor de casă, a șoptit Serena.

— Știu, dulceață, a răspuns tăticul. Dar ni se așterne înainte o excursie cu mașina, către vremuri mai bune. Nu-i așa?

O imensă liniște i-a cuprins până ce tatăl a spus din nou:

— Hei! Știați că odinioară se transportau vite cu mașina din Texas până în Montana? Iar acum conducem și noi chiar pe vechiul drum. Am o casetă pe aici, pe undeva, cu cântece de cowboy.

A pescuit în suportul portierei din dreptul său, scoțând casetă după casetă, până ce-a găsit-o pe cea pe care o căuta.

— Ce bine că automobilul ăsta vechi are casetofon, nu-i așa? Fii că eu mi-am păstrat toate casetele vechi.

Când a împins caseta înăuntru, o salvă de scripci a țâșnit din boxe, iar niște glasuri bărbătești în armonie cântau despre vițeluși orfani și imortele.

Tatăl a cântat la unison până când le-a făcut pe Lulu și pe Serena să cânte și ele. Cântatul era unul dintre lucrurile preferate ale lui Lulu. Îi plăcea să cânte chiar și atunci când amintirile legate de cântat o făceau să sufere.

Dar cântecele acestea despre cowboy erau distractive și tatăl era vesel, iar Lulu l-a iertat în acel moment, pentru că se străduia atât de tare să facă lucrurile să meargă.

Lulu descoperise că, dacă mergea suficient de încet de la ora de matematică înspre cantină să-și ia prânzul, putea să găsească o masă numai pentru ea.

— Dulceațo, nu prea mai ai bani în cont, a zis bucătăreasa de la cantină. Spune-i lui tati să-ți mai vireze niște bani până la sfârșitul săptămânii.

Lulu a încuviințat din cap, cu privirea în altă parte.

S-a strecurat pe un scaun și și-a deschis cutia cu lapte, bând lichidul rece într-o serie prelungă de înghițituri.

— Ți-era cam sete, nu-i așa?

A deschis ochii și s-a șters cu mâna la gură. Băiatul – Jack-cumva, coleg de clasă cu ea – s-a așezat în fața ei, iar tacâmurile i-au alunecat zăngănind pe tavă atunci când a azvârlit-o pe masă.

— Ce presupui că are în ea tortilla aia? a întrebat Jack, împungând mâncarea cu cuțitul.

Și-a ridicat privirea spre ea.

Lulu a ridicat din umeri, apoi a luat o gură. Nu era rea. Nu era nici bună. Nu ca în Texas. Dar îi umplea stomacul.

S-a gândit la Serena, sperând că mânca un prânz bun.

Jack a zis:

— Mie nu-mi place laptele, dar ei mă obligă să-l iau oricum. Îl vrei pe-al meu?

Lulu s-a oprit, cu gura plină, întrebându-se dacă băiatul se simțea bine.

S-a pus în gardă. Putea să aibă grijă de ea însăși. Dar iată-l pe Jack fixând-o cu privirea, cu brațul întins, cu laptele rece în cutia aceea nedesfăcută, așteptând. Părea în regulă.

Ea a încuviințat din cap.

— Grozav! Fiin'că, altfel, ar fi o risipă, a conchis el, dând drumul cutiei pe tava ei. Abia te-ai mutat în oraș, nu? Ce părere ai despre Montana?

„Păzea, că vine!“, și-a zis Lulu și a ridicat din nou din umeri.

— E-n regulă, a răspuns ea ezitând, căci nu voia să pară prea ciudată și să nu zică nimic. E cam frig.

— Încă nu-i frig. Stai să vezi. Sper că ai o geacă mai groasă.

Cu furculița în mână, arătând în direcția lui Lulu și mestecând în timp ce vorbea, a întrebat:

— De unde ești?

„E mai bine să nu vorbim cu alții despre asta, fetelor. Trecutul e trecut. Iar noi o luăm de la capăt, un nou început. Trebuie doar să ne statornicim, atâta tot. Să-ncepem numai“, le zisese tăticul.

Lulu spera că tăticul avea să le explice unde fusese și de ce, atunci când avea să vină să le ia după orele de curs. Era în continuare supărată pe el. Însă și-a amintit vorbele lui: „Să nu vorbim cu alții despre asta.“

— Oklahoma, i-a răspuns lui Jack, iar asta era o minciună.

Jack și-s pus deoparte furculița și a început să cânte furtunos.

— O-o-o-klahoma, acolo unde vântul suflă biciuind câmpia¹, a intonat el.

În jurul lor, copiii au amuțit, la început holbându-se, apoi râzând. Deana a rostit cuvântul „ridicol“ foarte tare. Lulu aproape că a alunecat sub masă.

— Scuze, a zis Jack, dar nu părea să-i pară rău. Iubesc musicalurile. Cântecele de spectacol. Petrec o groază de timp cântând. E musai să-l știi pe-ăsta, din moment ce ai locuit acolo.

Lulu nu știa cântecul, dar a priceput la ce se referea. Pentru că și ei îi plăcea să cânte. Doar că nu în sala de mese. Nu când mai erau și alți copii uitându-se le ea. O priveau pentru că purta haine demodate, la mâna a doua, și avea o tunsoare la fel de demodată, fiindcă rar se întâmpla să-și tundă părul, iar acum o priveau fiindcă era aici cu Jack, care era drăguț, dar poate puțin cam ciudat. S-a ridicat, luându-și tava.

— Trebuie să plec.

— Ah. Bine, a zis Jack, aruncându-i o privire luminoasă. Ne vedem mai târziu.

Toți ochii aceia fixându-i spatele. Toate șușotelile acelea lașe și batjocoritoare. Deana zicând ceva despre mirosoari. Apoi râzând, râzând și iar râzând.

¹ Versul original este „Oklahoma, where the wind comes sweeping' down the plain“, în musicalul *Oklahoma!*, scris de Rodgers și Hammerstein în anii '50 și reinterpretat de Hugh Jackman în 1999. (*N. tr.*)